

вателна плута отъ турцитѣ, които бидохъ разбити, а останалитѣ избѣгахъ и се затворихъ въ Руссе. Единъ клонъ отъ руската войска още отъ Ибраила подъ прѣдводителството на Генералъ Цимермана се отправи чрѣзъ Дунава за Мачинъ въ Добруджа, дѣто тамъ той дѣйствуваше. Другъ клонъ се отправи къмъ Никополъ, Ловечъ и Плъвенъ подъ прѣдводителството на Скобелева, а въ Свищовъ остана капитанъ Райчо да образува осма и дѣвета (8 и 9) дружина. А ний подъ прѣдводителството на Генералъ Гурко се отправихме къмъ Търново заедно съ 4-та стрѣлкова бригада. На 22-й юний стигнахме на село Батакъ, дѣто тамъ се възбунтовахъ Турцитѣ, които работехъ противъ царската прокламация, щото прѣдводителитѣ на тия бабантовци и грабители 3-ма отбѣхъ бидохъ убѣсени въ сщцото село. На 25-й бидохме въ Търново, тамъ съ едно двѣ хвърляния на топътъ отъ Русситѣ, Турцитѣ оставихъ позициитѣ си, града и всичко имъ привзехме. Когато влѣзохме въ него нѣмаше жителитѣ му Турци, които бѣхъ избѣгали всички. Противъ царската прокламация стояхме на лагеръ осемъ дена въ града. На 3-й юлий трѣгнахме прѣзъ Келифарево, Плаково, Дойновъ мостъ (срѣднитѣ колиби) и вечерята спяхме на колибитѣ Ойнещъ у дѣда Пенча. Догдѣ да пристигнемъ на Ойнещи, саперното управление трѣбваше да работи да прокунава непроходимитѣ бапри, които прѣдстояхъ на с. Ойнещи. Отъ тамъ на 4-й се отправихме чрѣзъ колибетѣ Пжровци и прѣзъ Стара-Планина на връхъ която се въздигна стѣлбъ и се записа името на прѣдводителя на отдѣла Гурко, Раухъ, Цвѣцински и др. и се посрѣщнахме съ Турската редовна и нередовна войска въ селото Ханмъ-Боазъ (Кулупчи), гдѣто слѣдъ едно сражение бидохъ побѣдени и ний останахме край селото да прѣнощуваме. На 5-й юлий прѣзъ нощта се отприйвихме за въ Казанлъкъ, щото когато стигнахме Мъглишъ врѣмето се разсъмноваше. Тамъ имаше нѣколко бѣгалци Турци, които хвърлихъ на Русската войска и опълченцитѣ. Последнитѣ се впуснахъ и растърсихъ градинитѣ, горитѣ край селото, та ги изловихъ. Бѣхме на квартиръ у нѣкого си св. Георги,